

خطِ اوّلِ پولُسِ بَلَدِه ايماندارايِ قُرنتُس

پيشگفتار

خطِ اوّلِ پولُسِ بَلَدِه ايماندارايِ شارِ قُرنتُس بخاطرِ ازیِ نوښته شُد که دَ زندگي و ايمانِ امزو جماعتِ ايماندار بعضي مُشکلات دَ وجود اَمَدُد. بُنيارِ جماعتِ ايماندارِ قُرنتُس دَ ولايتِ اَحيا دَ وسيله پولُس ايشته شُدُد. شارِ قُرنتُس، مرکزِ ولايتِ اَحيا دَ امپراطوري رُوم، يکي از شارايِ نامدارِ يونان بُود. شارِ قُرنتُس بخاطرِ اِقتصادِ خوب، فرهنگِ باله، فسادِ اخلاقي کَلو و مَذهَبِهايِ مُختلف مشهور بُود.

پولُس از طريقِ بعضي ايماندارا دَ باره مُشکلاتي که دَ جماعتِ ايماندارِ قُرنتُس پيدا شُدُد خبر موشه. دَ حينِ وختِ يگ خطِ ام از طرفِ جماعتِ ايماندارِ قُرنتُس بَلَدِه شي ميرسه که دَ باره ايمان و عملِ ايماندارايِ مسيح نوښته شُدُد. اوخته پولُس بَلَدِه راهنمايي و جوابِ سوالهايِ ازوا دَ باره موضوعهايِ زير توره مَوگيه:

پولُس دَ باره امزي موضوعها توره مَوگيه و نشو ميديه که چي رقمِ کتابِ مُقدّس دَ امزي سوالها جواب ميديه.

فصل سيزده که مشهورترين فصلِ امزي خطِ آسته، بطورِ واضح بيان مونه که «مُحَبَّت» بهترين تَحْفَه خُدا بَلَدِه اِنسانها آسته.

طبقه - بَندي موضوعها

دُعا و سلام (فصل ۱)

بے اِتفاقي دَ جماعتِ ايماندارا (فصل ۱)

شِناسِ دُرُست از رُسُولایِ مَسِیح (فصلِ ۴)
فِسق و فِساد ره از جِماعَت دُور کُنید (فصلِ ۵ - ۶)
دَ بارِه رابِطَه زَن و شُوی (فصلِ ۷)
سوال دَ بارِه خوراکِ تَقَدِیم شُدِه دَ بُت‌ها (فصلِ ۸ - ۱۰)
دَسْتُورا دَ بارِه عِبادت و مِراسِیم «نانِ شامِ مَولا» (فصلِ ۱۱)
دَ بارِه تُحَفه‌هایِ رُوحانی؛ مُحَبَّت و پِیش‌گویی (فصلِ ۱۲ - ۱۴)
دُوباره زِنده شُدونِ مَسِیح و مُرده‌ها (فصلِ ۱۵)
نَقشِه پِولُس بَلَدِه سَفَرِ آینده و سلام‌هایِ آخِرِی (فصلِ ۱۶)

دُعا و سلام

۱) از طرفِ پولُس که دَ خاست-و-إِرادِه خُدا دَ عِنوانِ رَسُولِ عِيسَى مَسِيح كُوى شُد و از طرفِ برارِ مو سوسَتِنِيس، ۲) بَلَدِه جَماعتِ ايمانداراي خُدا كه دَ شَارِ قُرْنَتُس اَسْتِه، بَلَدِه كَساي كه دَ وَسِيلَه مَسِيح عِيسَى تَقْدِيس شُدِه كُوى شُد تا از جُمْلَه مُقَدَّسِين بَشَه قَد تَمَامِ كَساي كه دَ هَر جاي نامِ مَوْلایِ مو عِيسَى مَسِيح رِه مِیگِیرِه كه اَم مَوْلایِ ازوا و اَم مَوْلایِ ازمو اَسْتِه. ۳) فَيْض و سَلامَتی از طرفِ آتِه مو خُدا و مَوْلایِ عِيسَى مَسِيح نَصِيب شُمُو شُنِه.

شُكرگُزارى پولُس

۴) ما خُداى خُو رِه هَميشه بَلَدِه شُمُو بِخاطرِ فَيْضی شُكر-و-سِپاس مُوگَم كه دَ وَسِيلَه عِيسَى مَسِيح دَز مو دَدِه شُدِه، ۵) چُون شُمُو از هَر نِگاه دَ وَسِيلَه مَسِيح رَسِيدِه شُدِيد، دَ هَر توره و دَ هَر عِلْم، ۶) -- اُمُو رَقَم كه شَاهِدی دَ بارِه مَسِيح دَ مِینكل شُمُو مُسْتَحْكَم شُد -- ۷) دَ اَندازِه كه شُمُو از هِیچ نِعْمَتِ رُوحانى مَحْرُوم نِیستِيد دَ حَالِیکِه اِنْتِظارِ ظُهُورِ مَوْلایِ مو عِيسَى مَسِيح رِه مِیكشِيد. ۸) اُو اَم شُمُو رِه تا آخِرِ اُسْتِوارِ نِگاه مُوگَنه تا شُمُو دَ رُوزِ پَس اَمْدُونِ مَوْلایِ مو عِيسَى مَسِيح بَے عَیْب بَشِيد. ۹) خُدا وَفادارِ اَسْتِه؛ اُو شُمُو رِه كُوى كَد كه قَد باچِه شى مَوْلایِ مو عِيسَى مَسِيح رِفاقت دَشْتِه بَشِيد.

بَے اِتْفاقی دَ جَماعتِ ايماندارا

۱۰) اَى برارو، دَ نامِ مَوْلایِ مو عِيسَى مَسِيح از شُمُو خَاهِش مُوْنَم كه پَگ شُمُو اِتْفاق دَشْتِه بَشِيد و دَ مِینكل شُمُو تَفْرِقَه نَبَشَه، بَلَكِه دَ يَگ فِكر و يَگ نَظر اِتْحادِ كَامِل دَشْتِه بَشِيد. ۱۱) چُون اَى برارون مِه، از خانَوارِ خَلوئى دَ بارِه شُمُو بَلَدِه از مِه خَبَر رَسِيدِه كه دَ مِینكل شُمُو جَنجالِ پَيدا شُدِه. ۱۲) مَقْصِد مِه اِی اَسْتِه كه

یگ شُمو مُوگِیه: ”ما از جِم پوُلُس اَسْتُمْ،“ دِیگه شُمو مُوگِیه: ”ما از جِم اِپوُلُس اَسْتُمْ،“ یگ دِیگه مُوگِیه: ”ما از جِم کِیفا اَسْتُمْ.“ بعضی ام مُوگِیه: ”ما از جِم مسیح اَسْتُمْ.“ (۱۳) آیا مسیح تقسیم تقسیم شُدِه؟ آیا پوُلُس بِلدِه شُمو دَ صلیب میخکوب شُدِه؟ (۱۴) خُدا ره شُکر مُوْنَم که بَغیر از کریسپُس و غایوس دِیگه هیچ کُدم شُمو ره غُسلِ تعمید نَدَدُم (۱۵) تا هیچ کس کُفته نَتَنه که دَ نامِ ازمه غُسلِ تعمید گِرِفْتِه. (۱۶) اَرِی، خانوارِ اِستیفان ره ام غُسلِ تعمید دَدُم، مگم بَغیر اَمزیا دِیگه دَ یاد مه نَمِییه که ما کُدم کس ره غُسلِ تعمید دَدِه بَشُم. (۱۷) چُون مسیح مَرِه رِی نَکد که غُسلِ تعمید بَدُم، بَلکه مَرِه رِی کد تا خوش خبری ره اِعلان کُنم، ولِی نه قد حِکمتِ تورِه‌گویی تا پِیغامِ صلیبِ مسیح بَی تاثیر نَشْنِه.

مسیح: قُدرت و حِکمتِ خُدا

(۱۸) دَ حَقِیقتِ پِیغامِ صلیبِ بِلدِه کسای که نابود شُدنی اَسْتِه یگ پِیغامِ لَوڈگی یه، مگم بِلدِه اَزمو که نِجات پیدا کدِی، قُدرتِ خُدا اَسْتِه. (۱۹) چُون دَ کِتَابِ مُقَدَّسِ نوَشته یه:

”دانایی آدمای دانا ره نابود مُوْنَم

و فامیدگی آدمای فامیده ره باطلِ مُوْنَم.“

(۲۰) پَس کُجا یه دانا؟ کُجا یه عالم؟ کُجا یه کسی که بَحْث کُنِه دَمزی زمان؟ آیا خُدا حِکمتِ دُنیا ره جِهالَت جور نَکده؟ (۲۱) چُون دَ مُطابِقِ حِکمتِ خُدا، دُنیا از طَرِیقِ حِکمتِ خود خُو خُدا ره نَشِنخت، امزی خاطر خُدا صَلاح دید که دَ وِسیلِه لَوڈگی پِیغامِ اَزمو کسای ره که ایمان میره، نِجات بدیه. (۲۲) یهُودیا مُعجزه طلب مُونه و یونانیا دَ جُسْتجویِ حِکمت اَسْتِه، (۲۳) لیکن مو دَ بارِه مسیح که دَ صلیب میخکوب شُد، موعظه مونی که او بِلدِه یهُودیا سنگ لَخْشَنْدُک اَسْتِه و بِلدِه مردُمای غَیر یهُود لَوڈگی، (۲۴) مگم بِلدِه کسای که کُوی شُدِه، چی یهُود بَشِه، چی

غَيْرِ يَهُود، مَسِيحِ قُدْرَتِ خُدا و حِكْمَتِ خُدا آسْتَه. (٢٥) چُون چيزی که د بَارِه خُدا لَوډگی حِسَاب مُوشه، اُو از حِكْمَتِ اِنسان کده حَکِیمانه تر آسْتَه و چيزی که د بَارِه خُدا ناتوانی حِسَاب مُوشه، از توانایی اِنسان کده قوی تر آسْتَه.

(٢٦) یگ نظر د وخت کوی شُدون خُو کُنید، اوخته غدر شُمُو از نگاه اِنسانی دانا نَبُودید، غدر شُمُو قُدْرَتْمند نَبُودید و غدر شُمُو نفرای نامتو نَبُودید. (٢٧) مگم خُدا چیزای ره که دُنیا لَوډه مُوگیه، اِنْتِخاب کد تا داناو ره شرمنده کُنه؛ و خُدا چیزای ره که دُنیا ضعیف حِسَاب مُو کُنه، اِنْتِخاب کد تا زورتوها ره شرمنده کُنه. (٢٨) خُدا چیزای ره که د نظر دُنیا پست و حقیر آسْتَه اِنْتِخاب کد، چیزای ره که هیچ د حِسَاب نَمییه، تا چیزای ره که د حِسَاب مییه، د هیچ برابر کُنه (٢٩) تا هیچ کس د حُضُورِ خُدا د بَلِه خُو اِفْتِخار نَکُنه. (٣٠) از طریقِ خُدا شُمُو د مَسِيحِ عِیسی تعلق درید، که اُو از طرفِ خُدا بَلَدِه ازمو حِکْمَت، عدالت، قُدُوسیت و فِدیه شُد. (٣١) پس اُمُو رَقْم که د کِتَابِ مُقَدَّسِ نوشته شُد: ”هر کسی که اِفْتِخار مُونه، د بَلِه خُداوند اِفْتِخار کُنه.“

٢ (١) اَی پَرارو، وختیکه ما د پِیش شُمُو اَمْدَم، ما قد توره های فَوْقُ اَلْعَادِه یا حِکْمَتِ نَمْدَم که رازِ خُدا ره بَلَدِه شُمُو اِعلان کُنم. (٢) چُون ما تَصْمِیمِ گِرِفْتَه بُوْدَم که د مینکل شُمُو هیچ چیزای ره ندنم بَغیر از عِیسی مَسِيح و اِی که مَسِيح د رُوی صلیب میخکوب شُد. (٣) ما قد ضَعْف و قد ترس و لرزِ کَلو د پِیش شُمُو اَمْدَم (٤) و پِیغام و موعِظَه مه قد تورای قانع کُننده و پُر حِکْمَت قَتی نَبُود، بَلْکِه قد اِظْهَارِ رُوحِ اَلْقُدُس و قُدْرَتِ شِی بیا ن شُد (٥) تا اِیْمَان شُمُو د بَلِه حِکْمَتِ اِنسان اُسْتِوار نَبَشه، بَلْکِه د بَلِه قُدْرَتِ خُدا.

(٦) د عینِ حال، مو د مینکل اِیْمَاندارای بالغ از حِکْمَتِ توره مُوگی، مگم نه از حِکْمَتِ امزی عالم یا از حُکمرانای امزی عالم که نابود شُدنی آسْتَه، (٧) بَلْکِه مو از حِکْمَتِ خُدا توره مُوگی که یگ رازِ تاشه آسْتَه که خُدا اُو ره پِیش از شُرُوعِ

عالم‌ها بَلَدِه شِكوه-و- جلالِ از مو مُقَرَّر كده. (۸) هِيچ كُدم از حُكمرانای امزی
عالم ای حِكمت ره نَفامید، چُون اگه مُوفامید، مَوَلای بُزُرگی-و- جلال ره دَ
صَلیب میخکوب نَمُوكد. (۹) مگم اَمو رقم كه دَ كِتَابِ مُقَدَّس نَوِشته يَه:

”چیزی ره كه هِيچ چِم نَدیده و هِيچ گوش نَشِنیده

و دَ فِكِرِ اِنسان نَكِشته،

اَمو چیز ره خُدا بَلَدِه دوستدارای خُو مَهیا كده.“

(۱۰) خُدا امی چیزا ره دَ وَسِيلِه روحِ اَلْقُدُس بَلَدِه ازمو بَرَمَلا كده، چُون روح
اَلْقُدُس تمام چیزا ره كُنچ-و- كاو مونه، حتّی غَوُجی‌های رازِ خُدا ره. (۱۱) چُون
دَ مینكلِ اِنسان‌ها کی مِیتنه فِكرای اِنسان ره بَدَنه بَغیر از روحِ اِنسان كه دَ وَجُود
شی آسته؟ امی رقم فِكرای خُدا ره ام هِيچ كس نَمیدنه بَغیر از روحِ خُدا. (۱۲) مو
ام روحِ دُنیا ره از خود نَكِدے، بَلَكِه روحی ره از خود كَدے كه از خُدا آسته تا
چیزای ره كه خُدا دَز مو بَخشیده بَدَنی. (۱۳) و مو دَ بارِه امزی چیزا قد كَلِمه‌های
توره مُوگی كه دَ وَسِيلِه حِكمتِ اِنسان تَعْلیم دَدِه نَشُدِه، بَلَكِه دَ وَسِيلِه روحِ اَلْقُدُس
تَعْلیم دَدِه شُدِه؛ مو حَقِیقَتای روحانی ره قد كَلِمه‌های روحانی بیان مُوكنی. (۱۴)
مگم اِنسانِ نَفسانی حَقِیقَتای روحِ خُدا ره قَبُول نَمونه، چُون بَلَدِه اَزو لَوڈگی آسته
و اُو نَمِیتنه كه اونا ره پِی بُره، چراكه اونا دَ وَسِيلِه روحِ تَشْخِیص مُوشه. (۱۵)
لیكن شَخصِ روحانی مِیتنه پَگ چیزا ره تَشْخِیص كُنه، ولے خودِ اَزو دَ وَسِيلِه
هِيچ كس دَ آزمایش قرار نَمیگیره. (۱۶) چُون نَوِشته يَه:

”کی آسته كه فِكِرِ خُداوند ره فامیده بَشه

تا اُو ره هِدایتِ بَدیه؟“ هِيچ كس.

مگم مو فِكِرِ مَسِیح ره دَری.

خدمتگرای خدا

۳ (۱) ای برارو، ما ننستُم قد شُمو رقمی توره بُگیم که قد مردُمای روحانی توره مُوگیم، بلکه قد شُمو رقمِ مردُمای نَفسانی توره گُفتم، رقمِ کسای که دَ ایمان خو دَ مسیح نلغه آسته. (۲) ما دَز شُمو شیر ددم، نه خوراکِ سخت، چُون شُمو تَوان شی ره نَدشتید و فعلاً هنوز ام تَوان شی ره نَدريد، (۳) چراکه شُمو هنوز ام نَفسانی آستید. تا وختیکه حسادت و جنجال دَ بین شُمو آسته، آیا شُمو نَفسانی نیستید و دَ مطابقِ رسم-و-راهِ انسان رفتار نموکُنید؟ (۴) چُون وختیکه یگ مُوگیه: ”ما از جمِ پولُس آستم.“ و دیگه مُوگیه: ”ما از جمِ آپولُس آستم.“ آیا شُمو انسان‌های نَفسانی نیستید؟ (۵) آخرِ آپولُس کی آسته؟ و پولُس کی آسته؟ اونا فقط خدمتگرای آسته که دَ وسیله ازوا شُمو ایمان اُوردید، امو رقم که مولا بلده هر کس یگ وظیفه دده. (۶) ما کشت کدم و آپولُس او دد، لیکن خدا آسته که رُشد میدیه. (۷) پس نه کشت کُننده کدم چیزی آسته و نه ام او دهنده، بلکه تنها خدای که رُشد میدیه. (۸) کسی که کشت مونه و کسی که او میدیه هر دوی شی یگ مقصد دره و هر کدم شی دَ مطابقِ زحمت خو آجر دَ دست میره. (۹) چُون مو دَ خدمتِ خدا همکارا آستی و شُمو کشت و آبادی خدا آستید. (۱۰) مطابقِ فیضی که خدا دَز مه دده، ما بحيثِ یگ اُستاکارِ قابلِ تادو ره ایشتم و یگو کس دیگه دَ بله شی آباد مونه. مگم هر کس باید فکر خو ره بگیری که چی رقم دَ بله ازو آباد کُنه. (۱۱) چُون هیچ کس نمیتنه که تادو دیگه بيله بغیر از تادوی که ایشه شُده؛ و او تادو، عیسی مسیح آسته. (۱۲) اگه کس دَ بله امزی تادو قد طلاً، نُقره و سنگای قیمتی آباد مونه یا قد چيو، خَشپش و کاه، (۱۳) کارِ هر کس برملا موشه، چُون امو «روز» کارِ هر کس ره برملا مونه، چراکه امو روز قد آتش ظاهر موشه و آتش کارِ هر کس ره آزمایش مونه که چی رقم آسته. (۱۴) اگه چیزی که دَ بله تادو آباد شُده، باقی بُمنه، آباد کُننده آجر دَ دست میره. (۱۵) ولی اگه کارِ آباد کُننده بسوزه، ضرر مونه، مگم خودِ ازو نجات پیدا مونه، البته رقم کسی که از

مینکل آتش تیر شُدِه بَشِه. (۱۶) آیا نَمیدنید که شُمُو خانِه خُدا اَسْتِید و روح خُدا دَ وجود شُمُو بُود-و-باش دَرِه؟ (۱۷) اگِه کُسی خانِه خُدا ره خراب کُنِه، خُدا اُو ره نابُود مُونِه؛ چُون خانِه خُدا مُقَدَّس اَسْتِه و اُمُو خانِه شُمُو اَسْتِید.

(۱۸) هیچ کس خود خُو ره بازی نَدیه. اگِه کُدم کس از مینکل شُمُو خود ره دَ امزی عالم دانا فکر مُونِه، اُو باید خود ره لَوْدِه قرار بدیه تا دانا شُنِه. (۱۹) چُون حِکْمَتِ ازی دُنیا دَ پیشِ خُدا لَوْدِگی اَسْتِه. اُمُو رَقَم که دَ کِتَابِ مُقَدَّسِ نَوِشته شُدِه: ”خُدا آدمای دانا ره دَ چالاکی ازوا گِرِفْتار مُونِه.“ (۲۰) و بسم مَوگیه: ”خُداوند میدَنه که فِکرای دانایو پُوچ-و-بے فایده اَسْتِه.“ (۲۱) پس هیچ کس دَ بَلِه اِنسانها اِفْتخار نَکُنِه، چُون پَگِ چِیزا از شُمُو اَسْتِه. (۲۲) چی پوُلُس، چی اِپوُلُس، چی کِیفَا، چی دُنیا، چی زِندگی، چی مَرگ، چی حاضِر و چی آینده، پَگِ شی از شُمُو اَسْتِه، (۲۳) و شُمُو از مَسِیح و مَسِیح از خُدا.

شِناسِ دُرُست از رِسُولای مَسِیح

۴ (۱) پس شُمُو مو ره بَحِیثِ خِدْمَتگَرای مَسِیح و آدمای پِیشَقَدَم دَ رازهای خُدا بَنخَشِید. (۲) علاوه ازی، لازم اَسْتِه که آدمای پِیشَقَدَم قَابِلِ اِعْتِمادِ ثابِت شُنِه. (۳) لیکِن بَلَدِه ازمه ای یَگِ چِیزی کَلو رِیزه اَسْتِه که دَ وَسِیلِه شُمُو یا دَ وَسِیلِه یَگو مَحْکَمِه اِنسانِی قِضاوَتِ شُنَم. حتّی خود مه دَ بارِه خُو قِضاوَتِ نَمُوئم. (۴) چُون ما دَ خود کُدم عِیب نَمِیَنگَرُم، ولِی ای دَلِیل مَرِه بے گُناه جور نَمُونِه، بَلْکِه مَولا اَسْتِه که دَ بارِه مه قِضاوَتِ مَوکُنِه. (۵) امزی خاطر پِیش از وخت دَ بارِه هیچ چِیز قِضاوَتِ نَکُنِید، یعنی پِیش از اَمْدونِ مَولا که اُو چِیزای ره که فِعْلاً دَ تَرِیکی تاشه یِه، دَ روشنی میره و نِیتِهای دِلها ره بَرَمَلا مُونِه. اوخته هر کُسی که حَقْدار شی اَسْتِه از طَرَفِ خُدا تَعْرِیف-و-تَوْصِیف مَوْشه.

(۶) ای برارو، ما امی چِیزا ره بطَوَرِ مِثال دَ بارِه خود خُو و دَ بارِه اِپوُلُس بخاطرِ

از شُمو گُفتم تا از مو معنای امزی توره ره یاد بگیریډ که مُوگیه: ”از چیزی که
 نوشته شُده زیاده روی نکُنید،“ تا هیچ کُدم از شُمو د بِلَه یگ نفر د ضِدِ دیگه نفر
 اِفْتَخار نکُنید. (۷) چُون کی تُو ره از دیگرو باله تر جور کده؟ تُو چیز خیل دَری که
 دَز تُو بخشیده نشُده؟ و اگه دَز تُو بخشیده شُده، پس چرا رَقمی اِفْتَخار مُوکنی که
 بَگی دَز تُو بخشیده نشُده؟ (۸) شُمو گاه سیر شُدید! شُمو گاه دَوْلتمند شُدید!
 شُمو واقعا بَدُونِ از مو پادشاهی مُونید؛ و کشکِه راستی پادشاهی مُوکدید تا مو ام
 قد شُمو پادشاهی مُوکدی. (۹) چُون ما فِکر مُونم که خُدا، مو رَسولا ره د آخِر
 پگ بَلده نُمایش قرار دده، رَقم اَسیرای که د بِلَه ازوا حُکم مرگ صادر شُده،
 چراکه مو بَلده دُنیا سَیل جور شُدے، ام بَلده ملایکه ها و ام بَلده اِنسانا. (۱۰) مو
 بخاطرِ مَسیح لَوډه اَسْتی، مگم شُمو د مَسیح دانا اَسْتید! مو ضعیف اَسْتی، مگم
 شُمو قوی! شُمو مردُمای مُحترم اَسْتید، مگم مو خار-و-حقیر! (۱۱) تا امزی
 ساعت مو گُشنه و تُشنه اَسْتی، کالا نَدَری، لَت-و-کوب موشی، آواره-و-دَریدر
 اَسْتی؛ (۱۲) مو قد دِستای خُو سخت کار کده زَحمت میکشی. وختیکه مردُم دَو-
 و-دشنام میدیه، بَلده ازوا خیر-و-بَرکت طلب مُوکنی؛ وختیکه آزار-و-اَذیت
 موشی، تَحْمُل مُونی؛ (۱۳) وختیکه د بِلَه مو تَهْمَت موشه، مو قد مِهْرَبانی توره
 مُوگی. مو رَقم خانه-جاروی دُنیا و پَسْمَنده پگ چیزا شُدے و تا امی روز ام
 اَسْتے.

(۱۴) ما ای ره نوشته نَمُونم تا شُمو ره شرمینده کُنم، بلکه تا رَقم بچکیچای
 دوست-دَشْتنی خُو شُمو ره نصیحت کُنم. (۱۵) چُون حتی اگه هزاران معلِم د
 باره مَسیح دَشْتَه بشید، مگم آته های گلو ندرید، چراکه د وسیلَه عیسی مَسیح از
 طریق اِعلانِ خوشخبری ما آته شُمو شُدُم. (۱۶) امزی خاطر از شُمو خاهش مُونم
 که از مه سرمَشق بگیریډ. (۱۷) بَلده امزی مقصد تیموتائوس ره د پیش شُمو ری
 کُدم. اُو باچه دوست دَشْتنی و وفادار مه د خِدْمَتِ مولا اَسْتَه تا راه-و-رفتار مَره
 د مَسیح عیسی د یاد شُمو بیره، اُمو رَقم که ما د هر جای و د هر جماعت
 ایماندارا تعلیم میدیم. (۱۸) مگم بعضی کسا د گُمان ازی که ما د پیش شُمو

نَمِيئُم، كِبَرى-و-مغرور شُدِه. (١٩) لِيكِن ما دَ زُودى پيش شُمُو مِيئُم اگِه خاست مَولا بَشِه و دَ اُو غِيَت نَه تَنها كِه توراي امزو آدمای كِبَرى-و-مغرور ره پى مُوبِرُم، بَلَكِه قُدرتِ ازوا ره ام. (٢٠) چُون پادشاهى خُدا دَ توره كُفتو تَعَلُق نَدَرِه، بَلَكِه دَ قُدرتِ عَمَل. (٢١) كُدم شى ره خوش دَرِيْد؟ اِى كِه قد سوئِه-چيو بِيئُم يا قد مُحَبَّت و رُوح مُلَايم؟

فَسق-و-فَساد ره از بَيْن خُو دُور كُنِيْد!

٥ (١) دَ حَقِيقتِ خَبر رَسِيْدِه كِه دَ مِيَنكل شُمُو فِسادِ اخلاقى و جُود دَرِه و اُو ام رَقْمى كِه حَتى دَ مِيَنكل بُتِ پَرستَا و جُود نَدَرِه؛ چُون شِينِيْدِيْم كِه يگ نفر قد خاتُونِ آتِه خُو خاو مُونِه. (٢) و شُمُو ام دَ اِى بارِه اِفْتخار مُوَكُنِيْد. آيا شُمُو نَبايْد ماتم بَگِيرِيْد و كَسى ره كِه امى كار ره كَدِه از مِيَنكل خُو بُر كُنِيْد؟ (٣) چُون اگِرچِه ما دَ جِسْم دَ اُونجى حاضِر نِيسْتُم، مَگَم دَ رُوح قد شُمُو حاضِر اَسْتُم و رَقْمِ شَخْصِ حاضِر دَ بارِه كَسى كِه امى كار ره كَدِه حُكْم خُو ره (٤) دَ نامِ مَولاى مو عيسى صَادِر كَديم. پَس وختِيكِه شُمُو جَم مُوشِيْد و رُوح مِه قد قُدرتِ مَولاى مو عيسى دَ اُونجى حاضِر مُوشِه، (٥) اوختِه امى آدَم بَلَدِه نَابُود شُدُون نَفْسِ خُو دَ شَيْطُو تَسْلِيْم شَنِه تا رُوح شى دَ رُوزِ مَولا عيسى نِجات پِيْدَا كُنِه. (٦) اِفْتخار كَدُون شُمُو خُوب نِيسْتِه. آيا نَمِيْدِيْد كِه كَم وَرَى خَمِيْرمايه تَمَامِ خَمِيْر ره مِيرْسَنِه؟ (٧) پَس خود ره از خَمِيْرمايه كُهنِه پاك كُنِيْد تا خَمِيْر تازِه بَشِيْد، اَمُو رَقْم كِه شُمُو واقِعاً بَدُونِ خَمِيْرمايه اَسْتِيْد؛ چُون مَسِيح بارِه عِيْدِ پَصَحِ مو قُربانى شُدِه. (٨) امزى خاطر بِيِيْد كِه عِيْد ره جَشَن بَگِيرِي، مَگَم نَه قد خَمِيْرمايه كُهنِه كِه خَمِيْرمايه بَدى و شَرارَت اَسْتِه، بَلَكِه قد نانِ بَدُونِ خَمِيْرمايه كِه صِداقت و راسِتى اَسْتِه. (٩) ما دَ يگ خطِ خُو بَلَدِه شُمُو نوِشْتِه كُدم كِه قد مَرْدُمَاى فاسِقِ شِشْت-و-بَرخاست نَكُنِيْد. (١٠) وَلِى مَقْصِد مِه هَرگِز اِى نَبُود كِه قد مَرْدُم فاسِقِ امزى دُنْيا يا طَمَعكارا يا زورگِيرا و يا بُتِ پَرستَا شِشْت-و-بَرخاست نَكُنِيْد، چُون دَزى حِسَاب

شُمو باید ازی دُنیا بُر شُنید. (۱۱) مگم آلی بَلدِه شُمو نوښته مُونم که هر کسی که خود ره برار ایماندار مُوگيه، ولے فاسِق، طَمَعکار، بُت پَرست، بَد زبو، شرابخور یا دُز آسته، قد شی شِشت-و-بَرخاست نَکُنید؛ قد امزی رقم آدم حتی نان ام نَخورید. (۱۲) چُون دَز مه چی غَرَض که دَ باره کسای که از جماعتِ ایماندارا بُرو آسته قضاوت کُنم؟ آیا شُمو نَباید دَ باره کسای که داخلِ جماعتِ ایماندارا آسته، قضاوت کُنید؟ (۱۳) ولے دَ باره کسای که از جماعتِ ایماندارا بُرو آسته، خُدا قضاوت مُوکنه. پس اُمو آدم شَریر ره از مینکل خُو بُر کُنید.

فِیصلِه دعوایا دَ مینکل برارونِ ایماندار

۶ (۱) وختیکه کُدم کس از مینکل شُمو دَ خِلافِ دیگه شُمو دعوا دَشته بَشه، چطور اُو جُرأت مُوکنه که دعواي خُو ره دَ محکمه پیشِ قاضی‌های بے انصاف بُره، نه دَ پیشِ مُقَدَّسین؟ (۲) آیا شُمو نَمیدنید که مُقَدَّسین دَ آخِر زمان دُنیا ره قضاوت مُوکنه؟ پس اگه دُنیا باید دَ وسیله از شُمو قضاوت شُنه، آیا شُمو لیاقتِ ازی ره ندرید که دَ باره قضیه‌های ریزه فِیصلِه کُنید؟ (۳) آیا شُمو نَمیدنید که مو دَ آخِر زمان ملایکه‌ها ره قضاوت مُوکنی؟ اگه مُوکنی، قضیه‌های روزمره هیچ چیز نیسته. (۴) پس وختیکه قضیه‌های روزمره درید، آیا کسای ره بحیثِ قاضی تعیین مُونید که دَ نظرِ جماعتِ ایماندارا خار-و-حقیر حساب مُوشه؟ (۵) ما ای ره مُوگم تا شُمو شرمنده شُنید. آیا دَ مینکل شُمو یگ آدم دانا ام وجود ندره که بتنه دَ بینِ برارونِ ایماندار فِیصلِه کُنه؟ (۶) بلکه یگ برار دَ ضدِ دیگه برار دَ محکمه موره و اُو ام دَ پیشِ بے ایمانا. (۷) دَ حقیقت دَشتونِ امی رقم دعوایا قد یگدیگه بَلدِه شُمو یگ شکست آسته. چرا ازی کده ظلم ره قبول نَمونید؟ چرا ازی کده نَمیلید که بازی بُخورید؟ (۸) برعکس خودون شُمو ظلم مُونید و بازی میدید؛ اُو ام برارونِ ایماندار ره! (۹) آیا شُمو نَمیدنید که بدکارا وارثِ پادشاهی خُدا نَموشه؟ خود ره بازی ندید، چراکه فاسِقا، بُت پَرستا، زناکارا، باچه‌بے ریشا،

لواطگرا، ۱۰) دُزا، طمعکارا، شرابخورا، بَد زبونا و زورگیرا وارثِ پادشاهی خُدا نمُوشه. ۱۱) بعضی از شُمو امی رقم آدما بُودید، مگم غُسل دَده شُدِه مُقَدَّس شُدید و دَ نام مَولا عیسیٰ مسیح و دَ وسیلِه روح خُدای مو عادل شُدید.

جِسم بَلَدِه عِبَادَتِ خُدا اَسته

۱۲) تمام چیزا بَلَدِه مه رَوا اَسته، مگم تمام چیزا فایده‌مند نیسته. تمام چیزا بَلَدِه مه رَوا اَسته، مگم نَمیلُم که یگو چیز دَ بَلِه مه حاکم شُنه. ۱۳) خوراک بَلَدِه کُوره اَسته و شِکم بَلَدِه خوراک، مگم خُدا ام ای ره و ام او ره نابُود مونه. جِسمِ اِنسان بَلَدِه زناکاری نیسته، بَلکه بَلَدِه مَولا اَسته و مَولا بَلَدِه جِسم. ۱۴) خُدا قد قُدرت خُو مَولا عیسیٰ ره دُوباره زنده کد و مو ره ام دَ آخِر زمان زنده مُوکنه. ۱۵) آیا شُمو نَمیدنید که جِسم‌های شُمو اَعضای جِسمِ مسیح اَسته؟ پس آیا رَوا اَسته که اَعضای جِسمِ مسیح ره گِرِفته اَعضای جِسمِ فاحِشه جور کُئم؟ هرگز نه! ۱۶) آیا شُمو نَمیدنید که هر کسی که قد فاحِشه یگجای شُنه، قد ازو یگ جِسمِ مُوشه؟ چُون کِتَابِ مُقَدَّس مُوگیه: ”هر دُوی شی یگ جِسمِ مُوشه.“ ۱۷) لیکن کسی که قد مَولا یگجای شُنه، روحِ شی قد روحِ ازو یگ مُوشه. ۱۸) از زناکاری دُور دُوتا کُنید. هر گُناهِ دیگه ره که اِنسان انجام میدیه بُرو از جِسمِ شی اَسته، مگم زناکار دَ ضِدِ جِسمِ خُو گُناه مُوکنه. ۱۹) آیا شُمو نَمیدنید که جِسمِ شُمو جایگاهِ روحِ اَلْقُدس اَسته که دَز شُمو وجودِ دَره که او ره از خُدا یافتید و شُمو دیگه صاحبِ جِسمِ خُو نیستید، ۲۰) چُون شُمو دَ یگ قِیمَت خَریده شُدید؟ امزی خاطر خُدا ره قد جِسمِ خُو بُزرگی-و-جلال بدید.

دَ باره رابطه زن و شوی

۷) آلی دَ باره چیزای که بَلَدِه ازمه نوشته کده بُودید: ”بَلَدِه مرد خُوب اَسته که دَ خاتو دِست نَزنه.“ ۲۱) لیکن بخاطرِ پیشگیری از فِسادِ اخلاقی، هر مرد باید

از خود خُو خاتو دَشته بَشه و هر خاتو از خود خُو شوی. (۳) شوی باید حق زن-و-شویی خاتون خُو ره ادا کُنه و امی رقم خاتو ام حق زن-و-شویی شوی خُو ره ادا کُنه. (۴) خاتو اختیارِ جسم خُو ره ندره، بلکه شوی شی دره؛ امی رقم شوی ام اختیارِ جسم خُو ره ندره، بلکه خاتون شی دره. (۵) یگدیگه خُو ره از حق زن-و-شویی محروم نکُنید سِوای که رضایتِ هر دُو طرف بلده یگ وخت مُعین بَشه تا خودون ره وَقِفِ دُعا کُنید؛ ولِی بعد ازو دُوباره یگجای شُنید، نشنه که شیطو شُمو ره بخاطرِ حاکِم نَبودو دَ بِلَه نفس شُمو، وِسوسه کُنه. (۶) امی ره ما مُوگم بطوری که جایز آسته، نه بطوری که حُکم کُئم. (۷) کشکه تمامِ مردُم رقم ازمه مُوَبود. مگم هر کس تُحفه خاص از طرفِ خدا دره، یگ نفر یگ رقم و دیگه نفر دیگه رقم.

(۸) دَ نفرای مُجرَد و خاتونوی بیوه مُوگیم که بلده ازوا خُوب آسته که مُجرَد بُمنه، اُمو رقم که ما آستم. (۹) ولِی اگه نَمیتنه که دَ بِلَه نفس خُو حاکِم بَشه، اونا باید توی کُنه، چُون توی کدو از سوختو دَ آتشِ شهوت کده بهتر آسته. (۱۰) بلده کسای که توی کده یه، اینی حُکم ره میدیم، نه خود مه بلکه مولا حُکم میدیه که خاتو باید از شوی خُو جدا نشنه. (۱۱) ولِی اگه جدا مُوشه، اُو باید مُجرَد بُمنه یا دُوباره قد شوی خُو آشتی کُنه؛ شوی ام باید خاتون خُو ره خط ندیه. (۱۲) بلده دیگرو ما مُوگم، نه مولا، که اگه کُدم کس از مینکلِ برارو خاتونِ بے ایمان دره و اُمو خاتو راضی آسته که قد ازو زندگی کُنه، اُو برار نَباید اُو ره خط بدیه. (۱۳) امی رقم اگه یگ خاتو شوی بے ایمان دره و اُمو مرد راضی آسته که قد ازو زندگی کُنه، اُو خاتو نَباید اُو ره خط بدیه. (۱۴) چُون شوی بے ایمان دَ وسیله خاتون خُو مُقدَّس مُوشه و خاتونِ بے ایمان دَ وسیله شوی ایماندار خُو مُقدَّس مُوشه. دَ غَیرِ ازی اولادای شُمو ناپاک مُوَبود، لیکن آلی اونا مُقدَّس آسته. (۱۵) ولِی اگه نفر بے ایمان بِخایه جدا شنه، بیل که جدا شنه؛ چُون دَ ای صُورت برار یا خوارِ ایماندار دیگه دَ بند نیسته. مگم خدا مو ره بلده صلح-و-سلامتی کوی کده. (۱۶) چُون آی خاتو، تُو چی میدنی، شاید تُو باعثِ نجاتِ شوی خُو شنی؛ یا

تو ای مرد، چی میدنی، شایدتو باعثِ نجاتِ خاتون خو شنی؟

۱۷) د هر حال، امو رقم که مولا د هر کس نصیب کده و امو رقم که خدا کوی کده، او امو رقم زندگی کنه. اینمی حکم مه بلده تمام جماعت‌های ایماندارا آسته. ۱۸) اگه یگو کس د غیتیکه د پادشاهی خدا کوی شده، ختنه شده بوده، او د امزو حالت بمنه. و اگه یگو کس د وخت کوی شدون خو ناخنه بوده، او ختنه نشنه. ۱۹) ختنه شدو چیزی نیسته و ناخنه شدو ام چیزی نیسته، بلکه اطاعت کدو از احکام خدا مهم آسته. ۲۰) پس هر کس د هر حالتی که کوی شده، د امزو حالت باقی بمنه. ۲۱) آیا وختیکه خدا تو ره کوی کد، غلام بودی؟ د فکر شی نبش؛ لیکن اگه میتنی که آزاد شنی، از فرصت استفاده کو. ۲۲) چون کسی که د وخت غلامی د وسیله مولا کوی شده، او آزاد شده مولا آسته. و امی رقم کسی که د غیت آزادی کوی شده، او غلام مسیح آسته. ۲۳) شمو د یگ قیمت خریده شدید؛ پس غلام انسان‌ها نشنید. ۲۴) پس ای برارو، هر کدم شمو د هر حالت که کوی شدید، د امزو حالت د حضور خدا باقی بمنید.

۲۵) د باره دختران خانه ما کدم حکم از طرف مولا ندرم؛ ولی بحیث کسی که د وسیله رحمت مولا قابل اعتماد آستم، ما نظر خو ره موگیم. ۲۶) ما فکر مونم که بخاطر شرایط خراب زمان حاضر، بلده انسان امی خوب بشه که هر رقم که آسته امو رقم بمنه. ۲۷) آیا د بند خاتو آستی؟ پشت جدا شدو نگرد. آیا د بند خاتو نیستی؟ پشت خاتو گرفتو نگرد. ۲۸) لیکن اگه توی کنی گناه نمونی؛ و اگه یگ دختر خانه توی کنه، او ام گناه نمونه. مگم کسای که توی موکنه، اونا د ای زندگی د مشکلات گرفتار موشه و ما میخایم که شمو ره از مشکلات دور نگاه کنیم. ۲۹) ای برارو، مقصد مه ای آسته که وخت کم منده. ازی اوسو، حتی کسای که خاتو دره اونا باید رقمی بشه که بگی خاتو ندره. ۳۰) کسای که ماتم نمونه رقمی بشه که بگی ماتم نمونه. کسای که خوشحال آسته، رقمی بشه که بگی خوشحال نیسته. کسای که خریدار یگو چیز آسته، رقمی بشه که بگی صاحب

امزو چیز نیسته (۳۱) و کسای که چیزای ازی دنیا ره استفاده مونه، رقمی بشه که بگی استفاده نموکنه، چراکه شکل فعلی امزی دنیا از بین رفتنی آسته. (۳۲) ما میخایم که شمو از تشویش دور بشید. آدم مجرد د باره کارای مولا فکر مونه که چی رقم رضایت مولا ره حاصل کنه، (۳۳) لیکن آدم توی کده د باره کارای دنیا فکر مونه که چی رقم خاتون خو ره خوش کنه؛ (۳۴) او د دوراهی بند آسته. د عین رقم، خاتون مجرد و دختر خانه ام د باره کارای مولا فکر مونه تا د جسم و روح خو پاک و -مقدس بشه. مگم خاتون توی کده د باره کارای ازی دنیا فکر مونه تا شوی خو ره خوش کنه. (۳۵) ما امی چیزا ره بلده فایده شمو موگم؛ ایطور نیسته که کدم قید و -بند د بله شمو قرار بدم، بلکه میخایم که شمو بطوری که مناسب آسته زندگی کنید و بدون موانع خود ره بلده خدمت خداوند وقف کنید. (۳۶) اگه کدم کس فکر موکنه که رفتار ازو د برابر نامزاد شی مناسب نییه، و اگه دختر د حد بلوغ رسیده و باچه فکر مونه که توی کنه، امو رقم که میخایه توی کنه؛ ای گناه نیسته. بیلید که اونا توی کنه. (۳۷) ولی اگه کدم کس د تصمیم خو محکم آسته و مجبوری ندره، بلکه د بله نفس خو حاکم آسته و د دل خو تصمیم گرفته که قد نامزاد خو توی نکنه، او کار خوب موکنه. (۳۸) پس کسی که قد نامزاد خو توی موکنه، کار خوب موکنه؛ مگم کسی که توی نموکنه، او کار خوبتر مونه. (۳۹) یگ خاتو تا وختی د بند شوی خو آسته که شوی شی زنده یه؛ ولی اگه شوی شی بمره، او آزاد آسته که قد هر کس که دل شی شنه توی کنه، لیکن تنها قد کسی که د مولا ایمان دره. (۴۰) ولی د نظر ازمه اگه امو رقم که آسته بمنه، خوشحالتر زندگی مونه؛ و ما فکر مونم که ما ام روح خدا ره درم.

د فکر دیگرو بشید و از آزادی خو استفاده غلط نکنید

۸ (۱) آلی د باره خوراکهای که د بتها قربانی موشه: مو میدنی که «پگ مو

دانایی دری. « دانایی میتنه باعث کبر-و-غرور شنه، مگم مُحَبَّت آباد موکُنه. (۲)
 اگه کُدم کس فکر مونه که یگو چیز ره میدنه، او هنوز اموطور که لازم آسته
 نمیدنه. (۳) مگم کسی که خدا ره دوست دره، او د وسیله خدا شِنخته شده. (۴)
 پس، د باره خوردونِ خوراک‌های که د بُت‌ها قربانی موشه، مو میدنی که د دنیا
 بُت هیچ چیز نیسته و بغیر از خدای یگانه دیگه خدا وجود ندره. (۵) اگرچه
 چیزای د آسمو و د زمی آسته که مردم اونا ره خدا موگیه - د حقیقت غدر
 خدایو و غدر مولایو بلده ازوا وجود دره - (۶) لیکن بلده ازمو

یگ خدا وجود دره یعنی آته آسمانی

که تمام چیزا دزو تعلق دره و مو بلده ازو زندگی موکُنی،

و یگ مولا وجود دره یعنی عیسی مسیح

که پگ چیزا د وسیله ازو آست شد و مو د وسیله ازو وجود دری.

(۷) مگم پگ مردم ای دانایی ره ندره، چون بعضی کسا د اندازه قد بُت‌ها عادت
 کده که تا آلی ره خوراک ره د عنوان قربانی بُت‌ها موخوره و ازی که وجدان
 ازوا ضعیف آسته نجس موشه. (۸) لیکن خوراک مو ره د خدا نزدیک نمونه،
 چراکه د خوردون شی مو خووتر نموشی و د ناخوردون شی بدتر نموشی. (۹)
 مگم احتیاط کنید که ای آزادی شمو باعثِ لخشیدونِ مردمای ضعیف نشنه. (۱۰)
 چون اگه کُدم کس تو ره که دانا آستی بنگره که د بُت‌خانه سرِ دسترخو شِشته،
 ازی که وجدان ازو ضعیف آسته، آیا او تشویق نموشه که از قربانی بُت‌ها
 بخوره؟ (۱۱) پس د وسیله دانایی ازتو امو برار ضعیف که مسیح بلده شی مُرد،
 تباه موشه. (۱۲) و امی رقم وختیکه شمو د حق برارون ایماندار گناه مونید و د
 وجدان ضعیف ازوا ضرر میرسنید، د حقیقت شمو د ضدِ مسیح گناه مونید.
 (۱۳) امزی خاطر، اگه خوراکی که د بُت‌ها قربانی شده باعثِ لخشیدونِ برار

ایماندار مه شنه، ما هرگز امزی رقم گوشت نمُوخوَرُم تا باعثِ لخشیدونِ برارِ خو نشنم.

حق و اختیاراتِ یگ رسول

۹ ﴿۱﴾ آیا ما آزاد نیستم؟ آیا ما رسول نیستم؟ آیا ما مولای مو عیسی ره ندیدیم؟ آیا شمو ثمر کار مه د مولا نیستید؟ ﴿۲﴾ حتی اگه بلده دیگر رسول نبشُم، کم از کم بلده از شمو آستُم، چراکه شمو مهر رسالت مه د راه مولا آستید. ﴿۳﴾ دفاع مه د برابر کسای که مره آزمایش موکنه اینی آسته: ﴿۴﴾ آیا مو حق ندری که بخوری و وچی کنی؟ ﴿۵﴾ آیا مو حق ندری که یگ خوارِ ایماندار ره د عنوانِ خاتو گرفته قد خو بُبری، رقمِ دیگه رسولا و برارونِ مولا و کیفا؟ ﴿۶﴾ یا که تنها ما و برنابا حق ندری که از کار دست بکشی؟ ﴿۷﴾ کی آسته که از خرج-و-مصرفِ خود خو عسکری کنه؟ کی آسته که تاگ انگور بشنه و از میوه شی نخوره؟ یا کی آسته که یگ رمه ره بچرنه و از شیر شی وچی کنه؟ ﴿۸﴾ آیا ما امی توره ره از نگاهِ انسانی موگم؟ آیا شریعت ام امی ره نه موگیه؟ ﴿۹﴾ چون د شریعتِ موسی نوشته شده: ”دانِ گاو ره د غیتِ جُغول کدو بسته نکو.“ آیا خدا د فکرِ گاوو آسته؟ ﴿۱۰﴾ یا ای ره کلوتر بخاطرِ ازمو موگه؟ آرے، ای بلده ازمو نوشته شده، چون کسی که قلبه مونه باید د اُمیدِ قلبه کنه و کسی که جُغول مونه باید د اُمیدِ گرفتونِ حصّه خو بشه. ﴿۱۱﴾ اگه مو تخمِ روحانی ره د مینکل شمو کشت کدے، آیا ای زیاده طلبی آسته که مو حاصلِ مادی از شمو درو کنی؟ ﴿۱۲﴾ اگه دیگر و ای حق ره دره که د حاصلِ مادی شمو شریک بشه، آیا مو کلوتر شریک نبشی؟ مگم مو از ی حق خو استفاده نکدے، بلکه هر چیز ره تحمّل مونی تا مانعِ پیشرفتِ خوشخبری مسیح نشنی. ﴿۱۳﴾ آیا شمو نمیدنید که کسای که د خانه خدا کار موکنه، اونا خوراک خو ره از خانه خدا د دست میره و کسای که د قربانگاه خدمت موکنه، از قربانگاه حصّه خو ره میگیره؟ ﴿۱۴﴾ و امی رقم، مولا حکم کده

که کسای که خوشخبری ره اعلان موکُنه خرج-و-مَصْرَفِ زندگی خو ره از اعلان کدون خوشخبری دِست بیره. (۱۵) لیکن ما از هیچ کُدم امزی حقها استفاده نکدیم و امی خط ره ام بلده ازی نوشته نمونم که امی چیزا دِ حق ازمه انجام شنه؛ چون بلده مه مرگ ازی کده بهتر آسته که کُدم کس افتخارات مره باطل کنه. (۱۶) اگه ما خوشخبری ره اعلان مونم، ما نمیتنم که بلده ازی فخرفروشی کنم، چون مسئولیت دِ عهده مه ايشته شده که اعلان کنم؛ و وای دِ حال مه اگه خوشخبری ره اعلان نکنم! (۱۷) چون اگه ای کار ره دِ رضای خو کنم، أجر نصیب مه موشه، لیکن اگه رضای مه نبشه، باز ام یگ وظیفه آسته که دِ عهده مه ايشته شده. (۱۸) پس أجر مه چی آسته؛ فقط اینی آسته که وختی خوشخبری ره اعلان مونم، او ره مُفت-و-رایگان اعلان کنم و از حق خو دِ اعلان کدون خوشخبری استفاده نکنم.

(۱۹) چون اگرچه ما از غلامی پگ آزاد آستم، ولی ما خود ره غلام پگ جور کدیم تا تعداد کلوتر ره دِ مسیح جذب کنم. (۲۰) قد یهودیا رقم یهودی شدم تا یهودیا ره جذب کنم. قد آدمای تابع شریعت رقم کسی شدم که تابع شریعت آسته تا آدمای تابع شریعت ره جذب کنم؛ اگرچه خود مه تابع شریعت نیستم. (۲۱) قد نفرای بے شریعت رقم یگ آدم بے شریعت شدم -- اگرچه ما دِ پیش خدا بے شریعت نیستم، بلکه تابع شریعت مسیح آستم -- تا مردم بے شریعت ره جذب کنم. (۲۲) قد مردم ضعیف، ضعیف شدم تا مردم ضعیف ره جذب کنم. خلاصه قد هر کس هر چیز شدم تا از هر طریق بعضی ها ره نجات بدیم. (۲۳) ما تمام کارا ره بخاطر پیشرفت خوشخبری انجام میدیم تا دِ برکت های شی شریک شنم.

(۲۴) آیا شمو نمیدنید که دِ مُسابقه دَویش پگ مودوه، لیکن تنها یگ نفر جایزه ره میگیره؛ شمو ام رقمی بدوید که جایزه ره بُبرید. (۲۵) تمام کسای که دِ مُسابقه حصّه میگیره، اونا دِ هر چیز نظم ره برقرار نگاه موکُنه؛ اونا ای کار ره مونه تا

یگ تاج از بین رفتنی ره حاصل کُنه، لیکن مو تاج از بین نرفتنی ره حاصل مونی. (۲۶) پس ما رقمی مودوم که بے هدف نیستم؛ و رقمی مُشت میزنم که د هوا مُشت نمیزنم؛ (۲۷) بلکه ما جسم خو ره خار کده زیر فرمان خو نگاه مونم؛ نشنه که بعد از وعظ کدو د دیگر و خود مه امزو تاج محروم شئم.

عبرت از سرگذشت اسرائیل

۱۰. (۱) آی برارو، ما نمیخایم که شمو ازی بے خبر بشید که بابہ کلونای مو پگ شی د تی آور بود و تمام ازوا از دریا تیر شد (۲) و پگ ازوا د وسیله موسی د آور و د دریا تعمید گرفت (۳) و پگ شی از یگ خوراک روحانی خورد (۴) و از یگ وچی کدنی روحانی وچی کد؛ چون اونا از قاده روحانی وچی کد که از پُشت ازوا میمد و او قاده مسیح بود. (۵) لیکن خدا از غدر ازوا راضی نبود، امزی خاطر جسد ازوا د بیابو پورته شد. (۶) تمام امزی چیزا رخ دد تا بلده ازمو نمونه های عبرت بشه تا مو رقم ازوا آلی د آرزوی شرارت-و-بدی نبشی. (۷) بت پرست نشنید، مثلی که بعضی ازوا شد، امو رقم که د کتاب مقدس نوشته شده: "قوم شیش که بخوره و وچی کنه و باله شد که خرمستی کنه." (۸) مو نباید زناکاری کنی، رقمی که بعضی ازوا کد و د یگ روز بیست و سه هزار نفر کشته شده افتد. (۹) مو نباید مسیح ره آزمایش کنی، رقمی که بعضی ازوا کد و د وسیله مارها نابود شد. (۱۰) و نه ام نق نق کنید، رقمی که بعضی ازوا کد و د وسیله نابود کننده نابود شد. (۱۱) امی چیزا قد ازوا رخ دد تا نمونه عبرت بشه و نوشته شد تا مو ره هدایت کنه، مو کسای ره که زمان های آخر دز مو رسیده. (۱۲) پس کسی که فکر مونه قایم-و-استوار آسته، او هوش خو ره بگیره که نفته. (۱۳) هیچ آزمایش د بله شمو نمده که بلده انسان عادی نبشه. مگم خدا وفادار آسته و نميله که شمو از حد توان خو کلو آزمایش شنید، بلکه قد آزمایش قتی یگ راه دوتا ره ام آماده مونه تا شمو بتنید او ره تحمل کنید.

۱۴) پس آی عزیزای مه، از بُت پرستی دُور دُوتا کُنید. ۱۵) ما رقمی توره مُوگم که بُگی قد مردُمای دانا توره مُوگم؛ خودون شُمو د باره چیزای که مُوگیم قضاوت کُنید. ۱۶) آیا اُمو جامِ بَرکت که مو بلده شی سُکرگزاری مُونی، شریک شُدو د خُونِ مسیح نیسته؟ و نانی ره که ثوئه مُونی، شریک شُدو د جِسْمِ مسیح نییه؟ ۱۷) ازی که یگ نان وجود دره، مو ام باوجود که کلو آستی، یگ جِسْمِ آستی، چُون پگ مو د یگ نان شریک موشی. ۱۸) د باره قومِ اسرائیل فکر کُنید: آیا او کسای که قُربانی ها ره مُوخوره، د قُربانگاه شریک نیسته؟ ۱۹) پس مقصد مه چی آسته؟ آیا ای که بُت کُدم چیز آسته، یا ای که قُربانی بلده بُت یگو چیز آسته؟ ۲۰) نه! بلکه مقصد مه ای آسته که چیزی ره که بُت پرستا قُربانی مونه، اونا بلده جنیات قُربانی مونه، نه بلده خُدا؛ و ما نمیخایم که شُمو شریک جنیات بشید. ۲۱) شُمو نمیتید که ام از جامِ مولا وُچی کُنید و ام از جامِ جنیات. امچنان شُمو نمیتید که ام د دسترخونِ مولا شریک بشید و ام د دسترخونِ جنیات. ۲۲) آیا مو میخاهی که غَیرتِ مولا ره د شور بیری؟ آیا مو ازو کده قوی تر آستی؟

۲۳) تمام چیزا جایز آسته، مگم تمام چیزا فایده مند نیسته. تمام چیزا روا آسته، لیکن تمام چیزا آباد نموکنه. ۲۴) هیچ کس د پُشتِ فایده خود خو نگرده، بلکه د پُشتِ فایده دیگر و بگرده. ۲۵) هر چیزی که د قصابی سودا موشه بُخوید و بخاطرِ آسودگی وجدان خو هیچ سوال نکُنید. ۲۶) چُون «زمی و هر چیزی که د منه شی یه از خُداوند آسته.» ۲۷) اگه کُدم آدم بے ایمان شُمو ره مهمو مُوکنه و شُمو ام میخاهید که بورید، هر چیزی که د پیشِ رُوی شُمو ایشته شد بُخوید و بخاطرِ آسودگی وجدان خو هیچ سوال نکُنید. ۲۸) ولے اگه کُدم کس بلده شُمو بُگه: «ای گوشت از قُربانی بُت آسته.» اوخته بخاطرِ امزو آدم که شُمو ره خبردار کده و بخاطرِ آسودگی وجدان نخوید. ۲۹) مقصد مه وجدان از شُمو نییه، بلکه وجدانِ امزو آدم دیگه آسته؛ چُون چرا وجدانِ کس دیگه د باره آزادی مه قضاوت کُنه؟ ۳۰) اگه ما یگو خوراک ره قد سُکرگزاری مُوخورم، چرا بخاطرِ

چیزی که خُدا ره شُکر کُدم، دَ باره مه بدگویی شُنه؟ (۳۱) پس چی مُوخورید، چی
 وُچی مُونید یا هرچیزی دیگه ره انجام میدید، پگ شی ره بلده بزرگی-و- جلال
 خُدا انجام بدید. (۳۲) باعثِ لخشیدونِ یهودیا، یونانیا و جماعتِ ایماندارای خُدا
 نشنید، (۳۳) اُمو رقم که ما کوششِ مُونم که پگ ره دَ هر کاری که انجام میدیم
 راضی کنم؛ ما دَ پُشتِ فایده خود خُو نمِیگردم، بلکه دَ پُشتِ فایده غدر کسای
 دیگه میگردم تا اونا نجات پیدا کنه.

۱۱ (۱) پس، از مه سرمشق بگیری، اُمو رقم که ما از مسیح سرمشق میگیرم.

دستورا دَ باره عبادتِ خاتونو

(۲) ما شُمو ره تعریف-و-توصیف مُونم، چراکه دَ هر چیزِ مره یاد مُونید و
 رسم‌ها-و-مُقررات ره اُمو رقم که دَز شُمو تسلیم کُدم، نگاه مُونید. (۳) مگم ما
 میخایم شُمو بدیند که سرِ هر مرد، مسیح آسته، سرِ هر خاتو، مرد آسته و سرِ
 مسیح، خُدا آسته. (۴) هر مردی که قد سرِ پوٹ دُعا یا پیشگویی کنه، اُو سرِ خُو
 ره بے حرمت مُوکنه. (۵) امی رقم هر خاتونی که قد سرِ لُچ دُعا یا پیشگویی کنه،
 اُو ام سرِ خُو ره بے حرمت مُوکنه؛ ای کارِ مثلِ ازی آسته که سرِ خُو ره کل کده
 بشه. (۶) اگه یگ خاتو سرِ خُو ره پوٹ نمونه، باید موی خُو ره ام قیچی کنه،
 ولے اگه قیچی کدو یا کل کدونِ موی بلده یگ خاتو رسوایی آسته، اُو باید سرِ
 خُو ره پوٹ کنه. (۷) مرد نباید سرِ خُو ره پوٹ کنه، چُون اُو مثل و جلالِ خُدا
 آسته؛ لیکن خاتو جلالِ مرد آسته. (۸) چُون مرد از زن دَ وجود نمده، بلکه زن
 از مرد دَ وجود آمده. (۹) و امچنان مرد بلده زن خلق نشده، بلکه زن بلده مرد
 خلق شده. (۱۰) امزی خاطر خاتو باید یگ پرده دَ سرِ خُو داشته بشه بخاطرِ
 ملایکه‌ها. (۱۱) دَ هر حال، دَ جماعتِ مولا، خاتو از مرد جدا نیسته و مرد از خاتو
 جدا نییه. (۱۲) چُون اُمو رقم که خاتو از مرد دَ وجود آمد، اُمو رقم مرد از خاتو دَ

وَجُودِ مِيه. مگم تمام چيزا از خُدا دَ وجودِ مِيه. (۱۳) خودون شُمو قضاوت كُنيد: آيا بلده يگ خاتو مُناسِب آسته كه قد سر لُچ دَ پيشِ خُدا دُعا كُنه؟ (۱۴) آيا خودِ طبيعت دَز شُمو ياد نَميديه كه اگه مرد موى دِراز بيله، بلده ازو شرم آسته، (۱۵) ولے اگه خاتو موى دِراز دَشته بشه، بلده شى اِفْتخار آسته؟ چُون موى بلده ازو بخاطر پُوث كدونِ سر شى دده شُده. (۱۶) اگه كُدم كس بخايه كه دَزى باره جر-و-بَحْث كُنه، مو و جماعت‌هاى ايمانداراى خُدا بغير از امزى عمل ديگه عمل ره انجام نَميدي.

مراسم نانِ شامِ مولا

(متى ۲۶: ۲۶-۲۹؛ مرقس ۱۴: ۲۲-۲۵؛ لوقا ۲۲: ۱۴-۲۰)

(۱۷) دَ امزى هدايت‌هاى زير، از شُمو تعريف-و-توصيف نَمونم، چُون وختيكه شُمو جم موشيد، بلده بهتر شُمو نه، بلكه بلده بدتر شُمو جم موشيد. (۱۸) دَ قَدم اوّل، وختيكه شُمو بحيثِ جماعتِ ايماندار جم موشيد، ما ميشنؤم كه دَ مينكل شُمو تفرقه وجودِ دره و تا اندازه باورِ مونم. (۱۹) حتماً فرقه‌ها ام دَ مينكل شُمو دَ وجودِ آمده بشه، چُون دَمزى طريقه ايماندارِ حقيقى دَ بين شُمو برملا موشه. (۲۰) وختيكه شُمو جم موشيد، بلده ازى جم نَموشيد كه نانِ شامِ مولا ره بخوريد، (۲۱) چُون دَ وختِ خوردو هر كس نانِ خود خو ره از ديگرو كده پيشتر ميگيره و موخوره. اوخته يگ نفر كُشنه مومنه و ديگه نفر مَسْت موشه. (۲۲) آيا شُمو خانه ندريد كه دَ اونجى بخوريد و وُچى كُنيد؟ يا شُمو ميخاهيد كه جماعتِ ايمانداراى خُدا ره تحقير-و-توهين كُنيد و مردُمای نادار ره شرمينده كُنيد؟ دَز شُمو چى بُگم؟ آيا شُمو ره تعريف-و-توصيف كنم؟ نه، دَزى باره شُمو ره تعريف-و-توصيف نَمونم.

(۲۳) چُون چيزى ره كه از مولا يافتُم امو چيز ره دَز شُمو ام تسليم كُدم، او اى بُود كه مولا عيسى دَ شاوى كه يهوداى اسخريوطى او ره تسليم كد، نان ره گرفت

۲۴ و شکر کده ټوټه کد و گُفت: ”ای جسم مه آسته که بلده نجات شمو یه. ای مراسیم ره د یاد از مه د جای بیرید.“ ۲۵ و امی رقم بعد از نان خوردو جام ره ام گرفت و گُفت: ”ای جام عهد نو آسته د وسیله خون مه. ای مراسیم ره د جای بیرید، هر وختیکه ای ره وچی مونید، د یاد از مه وچی کنید.“ ۲۶ چون هر وختیکه شمو ای نان ره موخوړید و ای جام ره وچی مونید، شمو مرگ مولا ره اعلان مونید تا وختیکه او دوباره بیه.

۲۷ پس هر کسی که بطور نامناسب ازو نان بخوره و از جام مولا وچی کنه، او نسبت د جسم و خون مولا مجرم حساب موشه. ۲۸ امزی خاطر هر کس خود ره آزمایش کنه و بعد ازو از نان بخوره و از جام وچی کنه. ۲۹ چون هر کسی که موخوره و وچی مونه، بدون ازی که ارزش جسم مولا ره پی بیره، او بلده محکوم شدون خو موخوره و وچی مونه. ۳۰ امزی خاطر غدر شمو ضعیف و ناجور استید و یگ تعداد شمو ام مرده. ۳۱ لیکن اگه مو خودون ره قضاوت موکدی، د بله مو حکم نموشد. ۳۲ ولای وختیکه د بله مو حکم موشه، مو د وسیله مولا اصلاح موشی تا قد دنیا محکوم نشنی. ۳۳ پس ای برارون مه، وختیکه بلده خوردو جم موشید، معطل یگدیگه خو بشینید. ۳۴ اگه کدم کس گُشنه آسته، د خانه خو نان بخوره. نشنه که جم شدون شمو باعث محکومیت شمو شنه. د باره دیگه چیزا وختیکه امدم، هدایت میدیم.

یگ روح قد تحفه‌های کلو

۱۲ ۱ آلی د باره تحفه‌های روحانی: ای برارو، ما نمیخایم که شمو دزی باره بے خبر بشید. ۲ شمو میدنید، زمانی که شمو بت پرست بودید، از هر طریق سون بت‌های گنگه-و-بے زبو برده شده از راه بر موشدید. ۳ پس ما میخایم شمو بفامید که هر کسی که د وسیله روح خدا توره بگیه، هرگز نموگیه، ”نالَت د عیسی!“ و هیچ کس ام نمیتنه بگیه، ”عیسی مولا آسته،“ جز د وسیله روح القدس.

٤) تحفه‌های مُخْتَلِفِ روحانی وجودِ دَره، مگم روح اُمویگ آسته. ٥) خِدْمَتای مُخْتَلِفِ وجودِ دَره، مگم مَولا اُمویگ آسته. ٦) عمل‌های مُخْتَلِفِ وجودِ دَره، مگم اُمویگ خُدا آسته که تمام ازوا ره د وجودِ پگ د کار میندزه. ٧) ظُهورِ روحِ اَلْقُدُس د هر کس بلده فایده پگ دده موشه. ٨) د یگ نفر د وسیله روحِ اَلْقُدُس کلامِ پُر از حکمت دده موشه و د دیگه نفر د وسیله امزُو روح، کلامِ پُر از علم؛ ٩) د یگ دیگه د وسیله امزُو روح، ایمان و د شخصِ دیگه د وسیله امزُو روح، تحفه‌ها بلده شفا ددو؛ ١٠) د دیگه نفر قُدرتِ انجامِ ددونِ مُعجزه‌ها، د دیگه کس قُدرتِ پیشگویی، د دیگه کس قُدرتِ تشخیصِ روح‌های مُخْتَلِف، د دیگه نفر قُدرتِ توره گفتو د زبونای رقم رقم و د نفرِ دیگه قُدرتِ ترجمه امزی زبونا. ١١) تمام امزیا د وسیله امزُو یگ روح فعال آسته که او امی تحفه‌ها ره د مُطابِقِ خاست-و-اراده خو د هر کس تقسیم مونه.

یگ جسم قد اعضای کلو

١٢) چُون اُمو رقم که جسم یگ آسته و اعضای کلو دَره و تمامِ اعضای جسم، باوجودِ که کلو آسته، یگ جسم ره تشکیل میدیه، د باره مسیح ام امی رقم آسته. ١٣) چراکه پگ مو د یگ روح بلده یگ جسم تعمید دده شُدی، چی یهود و چی یونانی، چی غلام و چی آزاد؛ اَرے، د پگ مو از یگ روح دده شُد. ١٤) چُون جسم از یگ عضو نییه، بلکه از اعضای کلو تشکیل شده. ١٥) اگه پای بُگیه: ”بخاطری که دست نیستم، ما د جسم تعلق ندرم.“ ای دلیل نموشه که او دیگه عضو جسم نیسته. ١٦) یا اگه گوش بُگیه: ”بخاطری که چیم نیستم، د جسم تعلق ندرم.“ ای دلیل نموشه که او دیگه عضو جسم نیسته؟ ١٧) اگه تمام جسم چیم موبُود، جای شنیدو د کجا موبُود؟ اگه تمام جسم گوش موبُود، جای بوی کدو د کجا موبُود؟ ١٨) لیکن رقمی که فعلاً آسته خُدا هر کُدمِ اعضا ره د مُطابِقِ خاست-و-اراده خو د جسم قرار دده. ١٩) اگه تمام جسم یگ عضو موبُود، جسم کجا وجود میدشت؟ ٢٠) مگم آلی اعضا کلو آسته، ولی جسم یگ. ٢١)

چیم نَمِیتنه د دِسْت بُگِیه: ”ما دَز تُو ضُرُورَت نَدِرُم.“ نَه اَم سر مِیتنه د پای ها بُگِیه:
 ”ما دَز شُمُو ضُرُورَت نَدِرُم.“ (۲۲) برعکس، اعضای جِسْم که ضعیفتر معلوم
 موشه، ضروری تر آسته. (۲۳) و اعضای جِسْم که د نظر ازمو کم اَرزِشتر حساب
 موشه، اونا ره قد احترام خاص مَویوشنی و قد اعضای که قابل نِشو ددو نییه،
 قد حُرمت خاص رفتار مَوکُنی، (۲۴) د حالی که اعضای نوربند مو دزی کارا
 ضرورت ندره. لیکن خُدا جِسْم ره د شکلی ترتیب دده که بلده اعضای کم
 اَرزِشتر جِسْم احترام کلوتر دده شده (۲۵) تا د بَینِ اعضای جِسْم جدایی د وجود
 نیه، بلکه اعضای جِسْم مساویانه د فکر یگدیگه خُو بشه. (۲۶) و اگه یگ عَضو د
 درد بییه، تمام اعضا قد ازو قتی درد بکشه و اگه یگ عَضو عزت-و-احترام
 پیدا کنه، تمام اعضا قد ازو خوشی کنه.

(۲۷) شُمُو جِسْم مسیح اَسْتِید و هر کُدم شُمُو یگ عَضو ازو: (۲۸) خُدا د جماعت
 ایماندارا اوّل رسولا، دوّم پیغمبرا، سوّم معلما ره قرار دد؛ بعد ازو مُعجزه ها، بعد
 ازو تُحفه ها بلده شفا ددو، کومک کدو، رهبری کدو و توره گفتو د زبونای رقم
 رقم. (۲۹) آیا پگ رسول آسته؟ آیا پگ پیغمبر آسته؟ آیا پگ معلم آسته؟ آیا پگ
 صاحب مُعجزه آسته؟ (۳۰) آیا پگ تُحفه ها بلده شفا ددو دره؟ آیا پگ د زبونای
 مُخْتَلَف توره مَوگِیه؟ آیا پگ ترجمه مَوکُنه؟ (۳۱) پس د شوق کلو د طلب
 تُحفه های بزرگتر بشید. و ما بلده شُمُو ازیا کده اَم یگ راه بهتر ره نِشو میدیم.

مُحَبَّت

۱۳ (۱) اگه د زبونای مردُم و ملایکه ها توره بُگِیم، ولِے مُحَبَّت نَدَشته بَشُم، ما
 مِثْل یگ زنگ پُر سر-و-صدا و سنجی که ترنگ-و-پَرنگ مَوکُنه اَسْتُم. (۲)
 اگه تُحْفَه پیشگویی دَشته بَشُم و تمام رازها و تمام عِلْم ره بدَنم و ایمان کامل
 دَشته بَشُم، د اندازه که بتَنم کوه ها ره از جای شی حرکت بدیم، ولِے مُحَبَّت
 نَدَشته بَشُم، ما هیچ اَسْتُم. (۳) اگه پگ دارایی خُو ره خیرات کنم و جِسْم خُو ره

تسليم كنم تا در دده شنه، ولے مُحَبَّت ندشته بشم، هيچ فايده د دست نميرم.

④ مُحَبَّت باصبر-و-حوصله آسته؛ مُحَبَّت مهربان آسته؛ مُحَبَّت بخيلي نمونه و فخر فروش و مغرور نيسته؛ ⑤ مُحَبَّت رفتار نامناسب ندره، خودخاه نيسته، قار نموشه و كينه نميگيره؛ ⑥ مُحَبَّت از بدی-و-شرارت خوشحال نموشه، ولے از راستی خوشحال موشه. ⑦ مُحَبَّت تمام چيزا ره تحمّل مونه، پگ چيزا ره باور مونه، د تمام چيزا اُميدوار آسته و تاب تمام چيزا ره ميرد.

⑧ مُحَبَّت هرگز خلاص نموشه؛ مگم تحفه پيشگويی خلاص موشه و تحفه زبونای مختلف بند موشه و تحفه علم از بين موره. ⑨ چُون علم مو جزئی آسته و پيشگويی كه مو موكنی ام جزئی آسته. ⑩ مگم وختيکه كامل بيه، جزئی از بين موره. ⑪ زمانی كه بچكيچه بودم، ما رقم يگ بچكيچه توره موگفتم و رقم يگ بچكيچه فكر موكدّم و مثل يگ بچكيچه دليل ميوردم. مگم وختيکه آدم كته شدم، كارای بچكيچگی ره ايله كدم. ⑫ چُون د زمان حاضر مو د آينه خيره مينگري، ليكن د او زمان روى د روى مينگري. فعلاً شناخت مه جزئی آسته، ولے د او زمان ما كاملاً مينخشم، امو رقم كه ما كاملاً شنيخته شديم. ⑬ فعلاً امی سه چيز باقی مومنه: ايمان، اُميد و مُحَبَّت؛ مگم بزرگترین امزيا مُحَبَّت آسته.

تحفه‌های پيشگويی و توره گفتو د زبونای غير

۱۴ ① پُشت مُحَبَّت بگرديد و د شوقِ كَلو د طلبِ تحفه‌های روحانی بشيد، خصوصاً ای كه پيشگويی كنيد. ② چُون کسی كه د زبون غير توره موگيه، او نه قد مردّم، بلكه قد خدا توره موگيه، چُون هيچ كس توره شی ره نموفامه، چراكه او د وسيله روح رازها ره د زبو ميرد. ③ مگم کسی كه پيشگويی مونه، او قد مردّم توره موگيه بلده آباد كدو، تشويق كدو و تسلي ازوا. ④ هر کسی كه د زبون غير توره موگيه، او خود خو ره آباد مونه، مگم کسی كه پيشگويی موكنه،

جماعتِ ایماندارا ره آباد مونه. (۵) ما آرزو درُم که پگ شُمو دَ زبونای غیر توره بُگید، لیکن کلوتر میخایم که پیشگویي کُنید؛ چُون کسی که پیشگویي مونه بزرگتر آسته نِسبت دَ کسی که دَ زبونای غیر توره مَوگیه، سِوای که کُدم نفر ترجمه کُنه تا جماعتِ ایماندارا آباد شنه.

(۶) آی برارو، اگه ما دَ پیش شُمو بییم و دَ زبونای غیر توره بُگم، دَ شُمو چی فایده میرسنم، اگه بلده شُمو کُدم وحي یا علم یا پیشگویي یا تعلیم نیرم؟ (۷) حتی چیزای بے جان که آواز میدیه مثل تُولّه و بریط، اگه بطور صحیح زده نشنه، چطور فامیده موشه که دَ تُولّه یا دَ بریط چی زده شد؟ (۸) امی رقم اگه شیپور جنگ آواز نامعلوم بدیه، کی خود ره بلده جنگ آماده مونه؟ (۹) دَ باره شُمو ام امی رقم آسته: اگه شُمو قد زبون خُو توره قابل فهم نگید، چطور فامیده شنه که چیزخیل گفته شد؟ ای مثل ازی آسته که شُمو قد هوا توره بُگید. (۱۰) بدُون شک دَ دنیا کلو زبونای مختلف وجود دره و هیچ کُدم شی بے معنی نیسته. (۱۱) پس اگه معنای یگ زبو ره نمیدنم، ما بلده توره‌گوی یگ بیگنه آستم و توره‌گوی بلده ازمه یگ بیگنه آسته. (۱۲) دَ باره شُمو ام امی رقم آسته: ازی که شُمو بلده تحفه‌های روحانی شوق درید، کوشش کُنید که بلده آباد کدون جماعتِ ایماندارا پیشرفت کُنید.

(۱۳) امزی خاطر کسی که دَ کُدم زبون غیر توره مَوگیه باید دُعا کُنه تا ترجمه ام بتنه. (۱۴) چُون اگه دَ زبون غیر دُعا کنم، روح مه دُعا مَوکُنه، ولے عقل مه بے ثمر مومنه. (۱۵) پس چیز کار کنم؟ ما قد روح خُو دُعا مونم، ولے قد عقل خُو ام دُعا مونم؛ ما قد روح خُو سرود میخانم، ولے قد عقل خُو ام سرود میخانم. (۱۶) دَ غیر ازو، اگه قد روح خُو حمد-و-ثنا مَوگی، اُو کسی که مثل یگ شخص کم معلومات آسته، چطور میتنه دَ شکرگزاری تُو «آمین» بُگیه دَ حالیکه نموفامه تُو چیزخیل مَوگی؟ (۱۷) اَلَبته تُو خوب شکرگزاری مَوکُنی، لیکن اُمو نفر دیگه آباد نموشه. (۱۸) خدا ره شکر مونم که ما از پگ شُمو کده کلوتر دَ زبونای غیر توره

مُوگِئِم؛ (۱۹) مگم دَ مینکلِ جماعتِ ایماندارا خوش دَرُم که پَنج کَلِمه قابلِ فهم از عقل خُو بُگِئِم تا دَ دِیگرو ام تعلیمِ بَدِئِم، دَ جای ازی که هزاران کَلِمه دَ زِبونِ غَیر بُگِئِم.

(۲۰) آی برارو، دَ فکر کدو بچکِچه نَبَشید؛ برعکس، دَ بَدی کدو نلغه بَشید، ولِی دَ فکر کدو آدمای کُته. (۲۱) دَ شریعت نَوشته شُدِه:

”خُداوند مُوگِیه:

دَ وِسیله زِبونای غَیر و لَبای بیگنه

ما قد امزی قومِ توره مُوگم،

ولِی باوِجودِ ازی ام اونا دَز مه گوش نَمیدیه.“

(۲۲) امزی خاطر زِبونا یگ نشانی اَسته، نَه بَلدِه ایماندارا، بَلکه بَلدِه بَی ایمانا؛ مگم پیشگویِ بَلدِه ایماندارا اَسته، نَه بَلدِه بَی ایمانا. (۲۳) پس اگه تمامِ جماعتِ ایماندارا جم شُنه و پگ شی دَ زِبونای غَیر توره بُگِیه و دَ امزُو وختِ نفرای کم معلُومات یا بَی ایمان داخلِ بییه، آیا اونا نَموگِیه که شُمُو دیونه اَستید؟ (۲۴) لیکن اگه پگ پیشگویِ کُنه و کُدم شخصِ بَی ایمان یا کم معلُومات داخلِ بییه، اُو دَ وِسیله پگ ملامتِ موشه و دَ وِسیله پگ قضاوتِ موشه (۲۵) و رازهای دِل شی بَرَملا موشه. اوخته اُو رُوی دَ خاک اُفتده خُدا ره عبادتِ مونه و اقرارِ مونه که، ”خُدا واقعا دَ مینکل شُمُو اَسته.“

نَظْم و تَرتیب دَ جماعتِ ایماندارا

(۲۶) پس مقصدِ مه چی اَسته، آی برارو؟ وختیکه شُمُو جم موشید، هر کس یگ سُرود، یگ تعلیم، یگ وَحی، یگ توره دَ زِبونِ غَیر یا ترجمه زِبونِ غَیر ره دَره.

تمام امزیا باید بلده آباد کدو انجام دده شنه. (۲۷) اگه کدم کس د زبون غیر توره
 موگيه، باید از دوا يا سه نفر کلوتر نبشه و هر کدم شی د نوبت توره بگيه و یگو
 کس ديگه ترجمه کنه. (۲۸) لیکن اگه کدم ترجمان نبشه، اونا د مینکل جماعت
 ایماندارا چپ-و-آرام بشینه و قد خود خو و قد خدا توره بگيه؛ (۲۹) و از انبیا
 دوا يا سه نفر توره بگيه و ديگرو بسنجه که چی گفته شد. (۳۰) لیکن اگه کدم
 وحی بلده کس ديگه که د اونجی شسته میيه، نفر اول چپ شنه تا او توره بگيه.
 (۳۱) چون دزی رقم، پگ شمو میتیند د نوبت پیشگویی کنيد تا پگ تعلیم بگیره و
 پگ تشویق شنه. (۳۲) روح انبیا تابع انبیا آسته، (۳۳) چون خدا، خدای بے نظمی
 نیسته، بلکه خدای نظم-و-آرامش آسته.

امو رقم که د تمام جماعت‌های مقدسین آسته، (۳۴) خاتونو باید د جماعت‌های
 ایماندارا چپ بشینه، چراکه بلده ازوا اجازه نییه که توره بگيه، بلکه امو رقم که
 شریعت موگيه، تابع بشه. (۳۵) اگه اونا میخایه کدم چیز ره بفامه، د خانه از
 شویون خو پُرسان کنه، چون بلده خاتونو شرم آسته که د جماعت ایماندارا توره
 بگيه. (۳۶) آیا کلام خدا از شمو سرچشمه گرفته؟ یا شمو تنها کسای آستید که
 کلام خدا دز شمو رسیده؟

(۳۷) اگه کدم کس خود ره نبی یا یگ شخص روحانی فکر موکنه، او باید امی
 چیز ره که دز شمو نوشته مونم تصدیق کنه که حکم مولا آسته. (۳۸) هر کسی که
 ای ره تصدیق نکنه، خود ازو ام تصدیق نموشه. (۳۹) پس ای برارو، کلو شوق
 دشته بشید که پیشگویی کنيد و توره گفتو د زبونای غیر ره منع نکنيد؛ (۴۰) مگم
 تمام چیزا باید بطور مناسب و د ترتیب انجام دده شنه.

دوباره زنده شدن مسیح

۱۵ (۱) ای برارو، آلی ما میخایم خوشخبریی ره د یاد شمو بیرم که دز شمو

إعلان کدُم، اُمُو ره که شُمُو ام قبول کدید و ام دَزُو قایم-و- اُسْتوار اُسْتید (۲) و ام دَ وسیله امزو نجات پیدا مُونید، دَ شرطی که دَ امزو پیغام که ما دَز شُمُو إعلان کدُم محکم بُمَنید؛ اگه نَه ایمان شُمُو عِبَت-و- بے فایده اُسْتَه. (۳) چُون چیزی ره که ما یافتدُم، بَحِیثِ اَوَّلین چیزِ مُهِم دَز شُمُو رَسَنَدُم، یعنی که مسیح دَ مُطابِقِ نوشته‌های مُقَدَّس بخاطرِ گناه‌های مو مُرد (۴) و دَفَن شد و دَ مُطابِقِ نوشته‌های مُقَدَّس دَ روزِ سَوَم دُوباره زنده شد (۵) و دَ کیفا و بعد ازو دَ امزو دوازده یار ظاهر شد. (۶) بعد ازو دَ یگ وخت، دَ کلوتر از پنج صد برار ظاهر شد که اکثریتِ ازوا هنوز زنده یه، ولے بعضی‌های شی مُرده. (۷) بعد ازو دَ یعقوب ظاهر شد و بعد ازو دَ تمام رَسُولا. (۸) آخرِ پگ، دَز مه که مِثْلِ نلغِه بے وخت تولد شده بُودُم، ام ظاهر شد. (۹) چُون ما کم‌ترین از پگ رَسُولا اُسْتُم و لایقِ ازی ره ندرُم که رَسول گفته شُنُم، چراکه جماعتِ ایماندارای خُدا ره آزار-و- اذیت مَوکدُم. (۱۰) لیکن دَ وسیله فیضِ خُدا اُسْتُم هر چیزی که اُسْتُم و فیضِ ازو دَ وجودِ ازمه بے فایده نَبُوده، بلکه ما از پگ ازوا کده کلوتر زحمت کشیدُم؛ اگرچه نَه خود مه، بلکه فیضِ خُدا که قد از مه اُسْتَه زحمت کشیده. (۱۱) پس چی خود مه، چی اونا، امی رقم مو خوشخبری ره إعلان مونی و دَ امزی خوشخبری شُمُو ایمان اُورید.

دُوباره زنده شدنِ مُرده‌ها

(۱۲) لیکن اگه إعلان موشه که مسیح از مُرده‌ها دُوباره زنده شد، چطور بعضی از شُمُو مَوگیه که دُوباره زنده شدو از مُرده‌ها وجود ندره؟ (۱۳) اگه دُوباره زنده شدو از مُرده‌ها وجود ندره، پس مسیح ام از مُرده‌ها زنده نشده؛ (۱۴) و اگه مسیح دُوباره زنده نشده، ام موعظه ازمو باطل اُسْتَه و ام ایمان از شُمُو. (۱۵) علاوه ازی، مو ام بلده خُدا شاهدای دروغی جور موشی، چُون مو دَ باره خُدا شاهدی دَدی که او مسیح ره دُوباره زنده کده، دَ حالیکه اگه مُرده‌ها دُوباره زنده نَمُوشه، او ره دُوباره زنده نکده. (۱۶) چُون اگه مُرده‌ها دُوباره زنده نَمُوشه، مسیح ام

دوباره زنده نشده. (۱۷) و اگه مسیح دوباره زنده نشده، ایمان شمو باطل آسته و شمو تا آلی ره د گناههای خو باقی آستید. (۱۸) امچنان کسای که د مسیح ایمان دشته و مُرده، نابود شده. (۱۹) اگه تنها بلده امزی زندگی مو د مسیح اُمید دری، مو از پگ مردما کده بدبخت تر آستی.

(۲۰) لیکن مسیح واقعاً از مُردها دوباره زنده شده و اولین کسی آسته که از مینکل مُردها باله شده. (۲۱) چون امو رقم که مرگ از طریق یگ انسان آمد، امو رقم دوباره زنده شدو از مُردها ام از طریق یگ انسان آمد. (۲۲) پس امو رقم که د گناه بابای آدم پگ مومره، امو رقم د قربانی مسیح پگ زنده موشه. (۲۳) لیکن هر کس د نویت خو: مسیح اولین کسی که دوباره زنده شد و بعد ازو د وخت امدون شی کسای که دزو تعلق دره. (۲۴) بعد ازو آخر زمان مییه، وختیکه مسیح پادشاهی ره د خدا، یعنی آته آسمانی تسلیم مونه، وختیکه او هر حکمران و هر قدرت و قوت ره نابود مونه. (۲۵) چون او باید تا وختی حکمرانی کنه که تمام دشمنای خو ره د زیر پای خو پورته کنه. (۲۶) دشمنون آخر که نابود موشه، مرگ آسته. (۲۷) چون خدا "تمام چیزا ره د تی پای ازو قرار دده." لیکن وختیکه موگیه "تمام چیزا د تی پای ازو قرار دده شد،" واضح آسته که خود خدا شامل تمام امزو چیزا نموشه که تی پای ازو قرار دده شد. (۲۸) مگم وختیکه تمام چیزا تابع مسیح شد، اوخته خود مسیح که باچه خدا آسته، تابع امزو موشه که تمام چیزا ره د تی پای شی قرار دد تا خدا، تمام چیز د بله تمام چیز بشه.

(۲۹) اگه مُردها هرگز دوباره زنده نموشه، پس کسای که بلده مُردها غسل تعمید میگیره، چی موکنه؟ چرا اونا بلده مُردها غسل تعمید میگیره؟ (۳۰) و مو چرا زندگی خو ره هر ساعت د خطر میندزی؟ (۳۱) د افتخاری که د باره شمو د حضور مولای مو مسیح عیسی درم قسم آسته که ما هر روز د مردو برابر آستم. (۳۲) اگه ما فقط بخاطر اُمیدهای انسانی قد درندها د افسس جنگ کدم، ما ازو چی فایده د دست اوردیم؟ اگه مُردها زنده نموشه، «ببید که بخوری و وچی

کُنې، چُون صَبَاح مُوْمَرۍ.» (۳۳) بازۍ نَخوړيد: «هَمَنِشۍن بَد، اخلاقِ خُوب ره فاسِد مونه.» (۳۴) د هُوش بِيید و از گُناه کدو دِست بکشيد؛ چُون بعضی کسا آسته که از خُدا هِيچ شِناس نَدَره. اِی توره ره بَلدِه شَرَمَندون شُمو مُوگِئِم.

جِسْم دُوباره زنده شُدِه

(۳۵) ولې اگه يگو کس پُرسان کُنه: ”مُرده ها چي رقم دُوباره زنده موشه و قد چي رقم جِسْم مِيه؟“ (۳۶) اِی نادو، چيزی ره که کِشت مونی، اُو زنده نَموشه تاکه نَمَره. (۳۷) و چيزی ره که کِشت مونی، اُو تَنه گِياه نِیسته که بُر موشه، بَلکه فقط تُخْم آسته، چي تُخْم گندم بَشه يا کُدَم تُخْم دِیگه. (۳۸) لِيکِن خُدا مُطابِقِ خاست-و-اِرادِه خُو دَزُو جِسْم مِیدیه و بَلدِه هر تُخْم جِسْم خُود شی ره مِیدیه. (۳۹) تمام گوشت ها يگ رقم نِیسته، بَلکه گوشتِ اِنسان يگ رقم آسته، گوشتِ حَيوانا دِیگه رقم و گوشتِ مُرغکو يگ رقم دِیگه و ماهيا دِیگه رقم. (۴۰) امی رقم جِسْم های آسمانی و جُود دَره و جِسْم های زمینی، مگم شِکوه-و-جلالِ جِسْم های آسمانی يگ رقم آسته و از جِسْم های زمینی دِیگه رقم. (۴۱) آفتو يگ رقم شِکوه-و-جلالِ دَره، ماهتو دِیگه رقم شِکوه-و-جلالِ دَره و سِتاره ها ام شِکوه-و-جلالِ دِیگه رقم؛ دَ حَقِيقَتِ شِکوه-و-جلالِ يگ سِتاره از دِیگه سِتاره فرق دَره. (۴۲) دُوباره زنده شُدونِ مُرده ها امی رقم آسته: چيزی که کِشت موشه از بَينِ رَفَتَنی آسته، ولې چيزی که دُوباره زنده موشه از بَينِ رَفَتَنی نِیيه. (۴۳) اُو دَ خاری-و-ذَلَتِ کِشت موشه، دَ شِکوه-و-جلالِ دُوباره زنده موشه؛ اُو دَ ضَعِيفی کِشت موشه، دَ قُوتِ دُوباره زنده موشه. (۴۴) جِسْمِ نَفْسانِی کِشت موشه، جِسْمِ رُوحانی دُوباره زنده موشه. اگه جِسْمِ نَفْسانِی و جُود دَره، جِسْمِ رُوحانی ام و جُود دَره. (۴۵) امی رقم ام دَ کِتَابِ مُقَدَّسِ نَوشته يه: ”اِنسانِ اوّل يعنی آدم، يگ مَوْجُودِ زنده جور شُد.“ ولې آدمِ آخِرِ رُوحِ زِندگی-بَخْشِ جور شُد. (۴۶) لِيکِن رُوحانی، اوّل نَمَد، بَلکه اوّل نَفْسانِی اَمَد و بعد ازُو رُوحانی. (۴۷) اِنسانِ اوّل از زمی بُود و خاکی؛ اِنسانِ دوّم از آسمو. (۴۸) اَمو رقم که آدم خاکی بُود، کسای که از خاک آسته ام

اُمُو رَقَم اَسْتَه؛ و اُمُو رَقَم كه اِنْسَانِ اَسْمَانِي اَسْتَه، كَسَاي كه دَ اَسْمُو تَعْلُق دَرَه اَم اُمُو رَقَم اَسْتَه. (٤٩) اُمُو رَقَم كه مَو شَكْلِ اِنْسَانِ خَاكِي رَه گِرِفْتَي، اُمُو رَقَم شَكْلِ اِنْسَانِ اَسْمَانِي رَه اَم مِيگيري.

(٥٠) اَي بَرَارو، مَا بَلَدَه شُمُو اَمِي رَه مُوگِيْم كه گوشت و خُون نَمِيْتَنَه وَاَرِثِ پادشاهي خُدا شُنَه و اَمچُنَان چيزِي از بَيْن رَفْتَنِي نَمِيْتَنَه وَاَرِثِ چيزِي شُنَه كه از بَيْن رَفْتَنِي نَبِيَه. (٥١) اَيْنَه، مَا بَلَدَه شُمُو يگ راز رَه مُوگِيْم: پگ مَو نَمُوْمَرِي، بَلَكِه پگ مَو تَبْدِيلِ مُوشِي، (٥٢) دَ يگ لَحْظَه، دَ يگ كِرِپَك زَدُو، دَ غَيْتِيكِه شِيپُورِ آخِر زَدَه مُوشَه. چُون آوازِ شِيپُورِ بَر مُوشَه و مُردَه ها دُوباره زنده مُوشَه زنده از بَيْن نَرَفْتَنِي، و مَو تَبْدِيلِ مُوشِي. (٥٣) چُون اَي جِسْمِ از بَيْن رَفْتَنِي بايد يگ جِسْمِ از بَيْن نَرَفْتَنِي بُپوشَه و اَي جِسْمِ مُردَنِي بايد يگ جِسْمِ اَبَدِي بُپوشَه. (٥٤) پَس وَخْتِيكِه اَي جِسْمِ از بَيْن رَفْتَنِي اُمُو جِسْمِ از بَيْن نَرَفْتَنِي رَه پُوشِيد و جِسْمِ مُردَنِي جِسْمِ اَبَدِي رَه پُوشِيد، اوخته اَمِي توره كه نَوِشْتَه شُدَه پوره مُوشَه:

”مَرگ دَ وَسِيلَه پيروزي قُورْت شُد.“

(٥٥) ”اَي مَرگ، پيروزي تُو كُجا اَسْتَه؟“

اَي مَرگ، نيش تُو كُجا يَه؟“

(٥٦) نيشِ مَرگ گُناه اَسْتَه و قُدْرَتِ گُناه، شَرِيعَت. (٥٧) مَگَم خُدا رَه شُكْر كه اُو دَ وَسِيلَه مَوَلَاي مَو عيسِي مَسِيح بَلَدَه اَزْمُو پيروزي مِيدِيَه. (٥٨) اَمْزِي خَاطِرِ اَي بَرَارونِ عَزِيز، قَايِم و اُسْتَوَار بُمْنِيد. هَمِيْشَه دَ كَارِ مَوَلَا پيشِي بگيريد، چُون شُمُو مِيدَنِيد كه زَحْمَتِ شُمُو دَ خِدْمَتِ مَوَلَا بَي فَايْدَه نَبِيَه.

جم کدون کومک بلده ایماندارای ضرورتمند

۱۶ ﴿۱﴾ آلی د باره جم کدون کومک بلده مُقَدَّسین: اُمُو رقم که د جماعت‌های ایماندارای غلاتیه هدایت ددُم، شُمُو ام اُمُو رقم کُنید. ﴿۲﴾ د روزِ اوّل هر هفته، هر کدُم شُمُو یگ هدیه د مُطابِق عاید خُو جدا کده پس- انداز کُنید تا د وختِ اَمَدون مه د پَیسه جم کدو ضرورت نشنه. ﴿۳﴾ و غَیْتیکه ما بِرِسُم، کسای ره که شُمُو تایید کُنید، قد خط‌ها ریی مُونم تا هدیه شُمُو ره د اورشَلیم بُره. ﴿۴﴾ و اگه صلاح شد که ما ام بورم، اوخته اونا قد ازمه یگجای موره.

نقشه پولس بلده سفر آینه

﴿۵﴾ وختیکه از ولایتِ مَقَدونیه تیر شُدُم، د پیش از شُمُو مییم؛ چُون قَصَد دَرُم که از مَقَدونیه تیر شَنُم ﴿۶﴾ و اِمکان دَره که قد شُمُو بُنُم و حتی زِمستو ره د اُونجی تیر کَنُم تا شُمُو مَره د هر جایی که بورم کومک کده ریی کُنید. ﴿۷﴾ اِم دفعه نَمیخایم که شُمُو ره د سر راه بَنگرم، چُون اُمیدوار اَسْتُم که یگ مُدت ره قد شُمُو بُنُم اگه مولا اِجازه بدیه. ﴿۸﴾ مگم تا وختِ «عیدِ روزِ پَنجاهم» د اِفْسُس مُونم، ﴿۹﴾ چراکه یگ درگه کُته و تاثیرگذار بلده خِدمت مه واز شُدِه، ولِی مُخالفِ اَم کلو اَسْتِه.

﴿۱۰﴾ اگه تِیموتائوس د پیش شُمُو مییه، توخ کُنید که د مینکل شُمُو بدون ترس بُود-و-باش کُنه، چُون اُو ام د کارِ مولا مَشغول اَسْتِه، اُمُو رقم که ما اَسْتُم. ﴿۱۱﴾ پس هیچ کس اُو ره خار-و-حَقیر حساب نَکُنه. اُو ره د صلح-و-سلامتی سُون راهِ شی ریی کُنید تا پیش ازمه بییه، چُون ما قد دیگه برارو چیم د راه ازو اَسْتُم. ﴿۱۲﴾ د باره برار مو اَپولس، ما اُو ره کلو تشویق کدُم که قد دیگه برارو د پیش شُمُو بییه، لیکن هیچ راضی نشد که د امزی زمان بییه؛ مگم وختیکه فرصت پیدا کُنه، اُو مییه.

۱۳) هُوشیار بشید، دَ ایمان خُو قایم-و- اُستوار بُمنید، قَوی و مردِ جان خُو
بشید. ۱۴) بیلید که تمام کارای شُمُو قد مُحَبَّت قَتی بَشه.

۱۵) آی برارو، شُمُو میدنید که خانوارِ اِستیفان اوّلین کسای بُود که از ولایتِ
اُخیا ایمان اُورد و خودون ره بَلدِه خِدْمَتِ مُقَدَّسین وَقَف کد. پس از شُمُو خاهش
مُونُم ۱۶) که شُمُو امزی رقمِ مردُما اِطاعتِ کُنید و ام از هر کسی که قد ازوا کار
و زَحمت مونه. ۱۷) از اَمَدونِ اِستیفان و فورتُوناتُس و اُخِیکاس خوش شُدُم،
چراکه کمبُودی شُمُو ره اونا پوره کد؛ ۱۸) چُون اونا روحِ ازمه و از شُمُو ره تازه
کد. پس امی رقمِ آدما ره بَنخشید.

سلام‌های آخری

۱۹) جماعت‌های ایماندارای ولایتِ آسیا، دَز شُمُو سلام میرسنه؛ اکیلا و پرسکِلا
قد جماعتِ ایماندارای که دَ خانه ازوا اَسته، ام بَلدِه شُمُو دَ نامِ مَولا سلام‌های
گرم ری مونه. ۲۰) تمام برارو دَز شُمُو سلام ری مونه. یگدیگه خُو ره قد رُوی
ماخی مُقَدَّسانه سلام بُگید.

۲۱) ما پولُس امی دُعا-و- سلام ره قد دِستِ خود خُو نوشته کدیم. ۲۲) اگه کُدم
کس مَولا عیسی ره دوست ندره، دَزو نالت باد. «یا مَولا، بیه!» ۲۳) فِیضِ مَولا
عیسی نصیبِ شُمُو شنه. ۲۴) مُحَبَّت مه دَ وسیله مسیحِ عیسی نصیبِ پگ شُمُو
شنه. [آمین.]